

Arrest

nr. 229 694 van 2 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEVRIENDT
Mechelsesteenweg 12/11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot vasthouding met het oog op verwijdering - het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3 van de wet van 15 december 1980 - van 21 november 2019.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DUCHEZ, die loco advocaat S. DEVRIENDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 november 2010 komt verzoekende partij in België aan als niet-begeleide minderjarige. Zij dient op 30 november 2010 een verzoek tot internationale bescherming in. Op 30 juli 2012 wordt zij erkend als vluchteling. Op 6 september 2012 wordt het voogdijschap over verzoekende partij beëindigd gelet op haar meerderjarigheid.

1.2. Op 19 augustus 2014 wordt verzoekende partij aangehouden. Zij wordt op 24 december 2014 door de correctionele rechtbank van Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf maanden met uitstel vijf jaar behoudens wat betreft de voorlopige hechtenis, voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging gepleegd op de persoon van een minderjarige beneden de leeftijd van zestien jaar, op de persoon van een minderjarige boven de leeftijd van zestien jaar en op een meerderjarige persoon van het vrouwelijk geslacht.

1.3. Uit het administratief dossier, meer bepaald het uittreksel uit het strafregister, blijkt verder dat verzoekende partij tussen 21 juni 2016 en 20 november 2017 vijftien keer veroordeeld werd door de politierechtbank omwille van verkeersdelicten.

1.4. Op 24 mei 2018 vraagt de dienst vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over te gaan tot intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoekende partij.

1.5. Op 16 juli 2018 wordt verzoekende partij opnieuw gearresteerd en op 17 juli 2018 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van feiten van voyeurisme ten aanzien van een minderjarige. Zij wordt op 20 juli 2018 vrijgelaten onder voorwaarden.

1.6. Na verzoekende partij gehoord te hebben beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 mei 2019 tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Verzoekende partij tekent geen beroep aan tegen deze beslissing die thans definitief is.

1.7. Op 28 juni 2019 wordt een vragenlijst naar verzoekende partij verstuurd in het kader van een mogelijke beëindiging van haar verblijfsrecht.

1.8. Op 31 maart 2019 wordt het kind van verzoekende partij geboren.

1.9. Op 15 juli 2019 wordt beslist tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 23 juli 2019. Ook deze beslissing heeft verzoekende partij niet aangevochten zodat deze ook definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

1.10. Op 18 september 2019 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Hiertegen tekent verzoekende partij enkel een annulatieberoep aan, gekend onder rolnummer 237 688.

1.11. Op 21 oktober 2019 weigert verzoekende partij haar repatriëring naar Afghanistan. Zij dient op 24 oktober 2019 een eerstvolgend verzoek tot internationale bescherming in.

1.12. Op 13 november 2019 wordt beslist tot niet-ontvankelijkheid van voormeld volgend verzoek.

1.13. Gelet op de afwijzing van de asielaanvraag wordt de op 18 september 2019 gegeven verwijderingsmaatregel opnieuw uitvoerbaar en wordt de verzoekende partij op 21 november 2019 de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering en terugleiding naar de grens gegeven, hetgeen de bestreden beslissing betreft en die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: P. (..) voornaam: S. (..) geboortedatum: 03.06.1994 geboorteplaats: Badam nationaliteit: van Afghaanse herkomst In voorkomend geval, ALIAS:

Werd op 18/09/2019, met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1° - 3° - 12°), en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, Op 22/10/2019 werd aan betrokkene een vordering tot heropsluiting in het kader van artikel 27 §3 betekend. Op 24/10/2019, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft dit eerste volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaard en geoordeeld dat de verwijdering niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Op 13/11/2019 werd hem deze negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend. Betrokkene diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verwijderingsbeslissing van 18/09/2019 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Lier op 18/09/2019.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15/07/2019 dat hem via aangetekend schrijven ter kennis gegeven werd op 18/07/2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op 24/10/2019.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.07.2019 dat hem via aangetekend schrijven ter kennis werd gegeven op 18.07.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Op 24/12/2014 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Turnhout definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een meerderjarige. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene werd op 18/09/2019 gehoord door de politiezone van Lier. Betrokkene verklaarde dat hij niet terug kan keren naar Afghanistan vanwege problemen met de Taliban. Zijn leven zou in gevaar zijn. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 24/10/2019. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het CGVS besloot op geen enkel moment een niet-terugleidingsclausule op te nemen in één van haar beslissingen. Met betrekking tot zijn medische situatie verklaarde betrokkene dat hij niet lijdt aan een ziekte die hem belemmert om terug te reizen naar zijn land van herkomst. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Op 19/09/2019 stelde de arts van het gesloten centrum te Merksplas vast dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. CONCLUSIE Op basis van deze analyse en gelet op de afwezigheid van elk ander element

besluit de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in het geval van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen risico bestaat voor een schending van artikel 3 EVRM.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15/07/2019 dat hem via aangetekend schrijven ter kennis gegeven werd op 18/07/2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op 24/10/2019.

CONCLUSIE: Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

CR: Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Afghanistan.”

2.2. Over het voorwerp van de vordering

2.1. De vasthouding

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

2.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 52/3, §3 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 3. Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70.”

Uit voornoemde bepaling blijkt uitdrukkelijk dat de verwerende partij dient af te zien “*van het nemen van een nieuwe verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel*” en dat de uitvoerbaarheid ervan wordt opgeschort. In de bestreden beslissing wordt dus terecht gesteld dat het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van 18 september 2019, terug uitvoerbaar is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de vreemdelingenwet.

Uit de gegevens gekend bij de Raad blijkt verder dat verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 18 september 2019 enkel heeft aangevochten met een annulateberoep ingediend op 30 september 2019 en gekend onder rolnummer 237 688. Dit beroep is nog hangende.

Verzoekende partij heeft nagelaten samen met het beroep tot nietigverklaring een vordering tot schorsing in te dienen. Zij heeft dus verzaakt aan de mogelijkheid om een vordering tot schorsing tegen het bevel van 18 september 2019 te activeren bij wijze van voorlopige maatregelen, op grond van artikel 39/85, §1, lid 1 van de vreemdelingenwet, en dat vanaf het moment dat de verwijdering ervan terug imminent is geworden na het afsluiten van haar verzoek tot internationale bescherming. Verzoekende partij wist of kon toen weten dat de uitvoering imminent was en op elk ogenblik kon plaats hebben.

Gelet op voorgaande kan de Raad enkel vaststellen dat voornoemd bevel om het grondgebied te verlaten thans niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. Krachtens artikel 52/3 §3 van de

vreemdelingenwet wordt het bevel om het grondgebied te verlaten, zijnde de verwijderingscomponent van de bijlage 13septies, terug uitvoerbaar na de afwijzing van het verzoek tot internationale bescherming.

Het voorwerp van de vordering is thans de beslissing tot terugleiding naar de grens. Deze beslissing maakt een afzonderlijke beslissing uit waartegen een beroep bij de Raad kan worden ingesteld.

2.3. De Raad wijst er verder op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.4. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 8 van het EVRM en de artikelen 3, 6, 7 en 9 van het IVRK en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

8.3.2.1.1. Algemene beschouwing

Verzoeker zal in wat volgt – daarbij eveneens verwijzend naar hetgeen hij hierboven reeds uiteenzette – aantonen dat er in zijn hoofde ‘ernstige en bewezen motieven’ voorhanden zijn dat hij ingeval een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, een reëel gevaar loopt op een schending van artikel 8 EVRM.

Conform de vaste rechtspraak van het EHRM dient in huidig geval in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in art. 8 EVRM enerzijds, en de openbare orde/strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

“De weigering van het toekennen van een verblijfsvergunning en de hierop volgende uitwijzing betekenen ontegensprekelijk een inmenging in het recht op gezinsleven van verzoekers. In concreto moet er dan ook nagegaan worden of de Russische instanties een rechtvaardig evenwicht hebben gevonden tussen de criminaliteitspreventie en bescherming van de nationale veiligheid enerzijds en het recht op gezins- en familielevens van verzoekers anderzijds.”

[eigen benadrukking] (EHRM nr. 29157/09, 21 juli 2011, Liu/Rusland, <http://www.echr.coe.int> (16 december 2011); T.Vreemd. 2011 (weergave HOLVOET, M., MATHIEU, C., VAN LAETHEM, K., WEIS, K.), afl. 4, 388.)

“Bij zowel positieve als negatieve verplichtingen moeten de staten een eerlijke balans tussen het belang van het individu en het algemeen belang zien te vinden.”

[eigen benadrukking] (EHRM nr. 28770/05, 3 november 2011, Arvelo Aponte/Nederland, <http://www.echr.coe.int> (19 januari 2012); NJB (NL) 2012 (weergave), afl. 2, 123 en <http://www.njb.nl/> (19 januari 2012); T.Vreemd. 2012 (weergave HOLVOET, M., MAES, G., WEIS, K.), afl. 1, 81.)

Een dergelijke eerlijke en gerechtvaardigde belangenafweging werd in casu volgens verzoeker niet gemaakt door verweerster, in die zin dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging impliceert op verzoekers gezins- en familielevens vervat in art. 8 EVRM.

8.3.2.1.2. Wettelijke basis – artikel 8 EVRM

Art. 8 EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Vooreerst staat vast dat de loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker en art. 8, 2e lid EVRM niet volstaat om de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

De Raad van State heeft immers reeds geoordeeld:

“Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm boven de Vreemdelingenwet: de algemene stelling dat een “correcte” toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uitmaken volstaat niet.

Dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst, met name voor wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds.”

[eigen benadrukking] (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552, T.Vreemd. 2012, 150.)

Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden naar een mogelijke schending van art. 8 EVRM.

In casu dient derhalve te worden nagegaan:

- Of er een gezinsleven bestaat

EN

- Of er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat. Deze inmenging in het gezinsleven is slechts gerechtvaardigd, in zoverre:

- a. Ze voorzien is bij wet
- b. En een legitiem doel nastreeft, zoals bepaald in art. 8, 2e lid EVRM
- c. En noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken

De discussie spitst zich in onderhavige casus hoofdzakelijk toe op de vraag of de inmenging van art. 8 EVRM voldoet aan de vereiste van het noodzakelijk zijn in een democratische samenleving.

Deze noodzaak wordt op haar beurt afgetoetst aan drie criteria:

1. Is er sprake van een dwingende sociale noodzaak (a pressing social need)
2. Is de maatregel / het instrument pertinent, geschikt om het beoogde doel te bereiken
3. Is de maatregel evenredig, proportioneel om dit beoogde doel te bereiken (is met andere woorden het ‘middel’ niet erger dan de ‘kwaal’)

Het EHRM ontwikkelde inzake het onderzoek naar het al dan niet noodzakelijk zijn van met huidige bestreden beslissing vergelijkbare maatregelen, enkele criteria.

Meer bepaald worden deze toetsstenen zoals geweten uiteengezet in het arrest Boultif dd. 2 augustus 2001 (EHRM 2.08.2001, zaak 54273 Boultif/Zwitserland, zie ook EHRM 18.10.2006, zaak 46410/99 Ünür/Nederland).

Het betreft hier “guiding principles” die het Hof hanteert bij als toetsstenen.

De volgende te hanteren criteria werden in voornoemd arrest geëxpliciteerd:

Onder meer volgende criteria dienen in overweging genomen:

1. De aard en de ernst van de criminele inbreuken;
2. De duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten;
3. De tijdspanne tussen het ogenblik van de feiten en de betrokkene zijn gedrag sedertdien;
4. De gezinstoestand van de betrokkene;
5. De vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam;
6. De vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren;
7. De ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene wordt uitgewezen;
8. De nationaliteit van de verschillende betrokken personen;
9. Het belang en het welzijn van de kinderen;
10. De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming;
11. In voorkomend geval bijzondere omstandigheden van de zaak, zoals bijv. medische gegevens.

In wat volgt wordt de toets gemaakt ten aanzien van de situatie van verzoeker.

8.3.2.1.3. Toetsing aan artikel 8 EVRM

8.3.2.1.3.1. Aangaande de dwingende sociale noodzaak, de pertinentie en de evenredigheid van de inmenging

Dat er sprake is van een dwingende sociale noodzaak kan beweerdelijk worden gesteld middels verwijzing naar de door verzoekende partij opgelopen veroordelingen.

Immers dateert de enige veroordeling in hoofde van verzoeker van eind 2014.

Sedertdien onthield verzoeker zich van het plegen van strafbare feiten, stichtte hij een gezin en legde hij zich toe op legitieme tewerkstelling.

Verzoeker ontkende de feiten waarvoor hij in de zomer van 2018 gedurende 3 dagen voor in voorarrest werd genomen en hij werd voor deze feiten ook nooit veroordeeld door een correctionele rechtbank. Het vermoeden van onschuld indachtig is er dus enkel sprake van een strafrechtelijke veroordeling in 2014 die gevolgd werd door een meer dan gunstige re-integratie.

Dat er op heden (nog steeds) sprake zou zijn van een dwingende sociale noodzaak, dewelke niet louter speculatief maar op haar actuele aanwezigheid dient beoordeeld te worden, kan de administratie derhalve niet zomaar stellen – hetgeen zij echter wel lijkt aan te nemen in haar bestreden beslissing.

Bovendien verwijst verzoeker erop dat hij enorm te lijden heeft onder de lastens hem genomen bestreden beslissing, en dat hij thans zeer goed beseft wat de mogelijke impact van zijn handelen op zijn leven kan hebben.

Dat een bevel het grondgebied te verlaten, gecombineerd met een terugleiding naar de grens een geschikt instrument kan genoemd worden om de door de administratie weerhouden maatschappelijke noodzaak – quod non – te realiseren, laat verzoeker over aan de wijsheid van Uw Raad.

Echter betwist verzoeker met klem dat de bestreden beslissing evenredig/proportioneel genoemd kan worden.

Verzoeker verwijst daarbij onder meer naar hetgeen hij hiernavolgend uiteen zal zetten in de inzake te hanteren Boultif-criteria (zie infra).

Verzoeker meent meer bepaald dat het belang dat de samenleving heeft bij het terugleiden van zijn persoon, hoegenaamd niet in verhouding staat met verzoekers rechten vervat in art. 8 EVRM, en dit niet in het minst gelet op zijn huidige effectieve en constante gezinssituatie, maar ook meer algemeen gelet op zijn socio-affectieve verankering in het Rijk.

Ook de reden van het destijds verstrekken aan verzoeker van een verblijfsrecht is meer dan van belang, namelijk het beschermen van zijn rechten vervat sub art. 3 EVRM.

8.3.2.1.3.2. Toetsing aan de Boultif-criteria

De aard en de ernst van de criminele inbreuken

Belangrijk is volgens verzoeker dat hij – zonder dat hij daarmee de feiten wenst te minimaliseren of er zijn verantwoordelijkheid voor wil ontlopen – slechts eenmaal werd veroordeeld. Verzoeker is dan ook geen veelpleger of zware delinquent.

Het voorgaande blijkt eveneens uit het feit dat de Correctionele Rechtbank verzoeker destijds de gunst van het uitstel verleende en dit wat betreft de volledige duurtijd van de opgelegde gevangenisstraf, m.n. een gevangenisstraf van 12 maanden.

De strafrechter vond het, gelet op de relatieve inhoud van de respectievelijke strafdossiers waarin verzoeker fungeerde in concreto, en na het weerhouden van verzachtende omstandigheden kennelijk niet nodig om verzoeker een effectieve vrijheidsberovende straf op te leggen.

Dat verzoeker zich dus schuldig maakte aan feiten van zware criminaliteit die een onoverkomelijke impact zouden hebben op de Belgische samenleving en de fundamentele belangen ervan zou ondergraven, is dus geenszins aan de orde.

Bovendien herpakte verzoeker zich sedert zijn veroordeling in 2014. Hij volgde verschillende cursussen en zette zich in teneinde een gunstige herintegratie te bereiken.

In die zin is er geen noodzaak in de democratische samenleving die huidige bestreden beslissing rechtvaardigt.

De duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten

Verzoeker is thans 27 jaar oud en verblijft sedert 17-jarige leeftijd in België, en zulks op legale wijze.

Verzoekers Afghaanse familie vluchtte eveneens weg uit Afghanistan om reden van de oorlog die er woedt.

Verzoeker bouwde zijn ganse toekomst op in België.

Thans in de gegeven situatie - geboren en getogen in België, jarenlange relatie met Belgische partner en vader van een Belgisch minderjarig kind - verzoeker terugleiden naar zijn land van herkomst, doorstaat de evenredigheidstoets naar verzoekers mening gelet op het voorgaande niet.

Verzoeker heeft immers uiteraard (behoudens enkel nog een theoretische band (nationaliteit) met zijn land van oorsprong) geen enkele effectieve band meer met dit land.

Er is dan ook sprake van een complete verankering van verzoeker in België.

Met dit element van duurzaam verblijf van verzoeker in België werd in de bestreden beslissing niet echt rekening gehouden in de belangenafweging, hetgeen niet enkel problematisch is in het licht van verzoekers gezinsleven, maar ook klemt met de materiële motiveringsplicht (zie infra) en vooral met verzoekers privé-leven sub artikel 8 EVRM.

De gezinstoestand van de betrokkene (kinderen – partner)

Verzoeker heeft 1 minderjarige zoon, dewelke hij erkende voor de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Daar de precaire mentale toestand van moeder een verontrustende impact had op de hulpverleningsinstanties en vader niet van moeder wilde scheiden, werd het kind noodgedwongen geplaatst.

Maar tot voor zijn administratieve vrijheidsberoving had verzoeker steeds contact met zijn minderjarig kind.

Een en ander dus in weerwil van hetgeen verwerende partij suggereert wanneer zij het in de bestreden beslissing heeft over verzoekers geplaatste zoon.

Verzoekers minderjarige zoon draagt verzoekers familienaam, meer bepaald heet hij P. P. (...). Het kind werd per 31/03/2019 geboren te Lier.

Bovendien onderhoudt verzoeker inmiddels reeds een aantal jaren een relatie met de Belgische mevrouw N. K. (...), die ingevolge huidige omstandigheden (plaatsing kind en vrijheidsberoving met oog op repatriëring) met spoed in het ziekenhuis werd opgenomen.

Verzoeker woonde tot voor zijn vrijheidsberoving feitelijk samen met voormelde partner, tevens moeder van zijn enige minderjarige Belgisch kind.

De bestreden beslissing zou per definitie tot resultaat hebben dat het gezinsleven van verzoeker, zijn partner en zijn minderjarig wordt beëindigd, zonder dat dit evenwel een evenredige inmenging kan genoemd worden.

De terugwijzing kan niet legitiem en proportioneel genoemd worden.

Bovendien hebben zowel verzoekers minderjarig kind als zijn partner het centrum van hun socio-economische en psyche-emotionele belangen kennelijk volledig in België.

Dat het centrum van verzoekers minderjarige zoon en zijn partner volledig in België ligt, kan niet betwist Ingeval de effectuering van de bestreden beslissing, zouden verzoekers persoonlijke contacten met zijn zoon, dan ook op onevenredige wijze bemoeilijkt worden.

Een eventuele scheiding van verzoeker met zijn minderjarig kind zou dan ook een onevenredige inmenging en dus een schending uitmaken van het Universele Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK), alsmede van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Volgens artikel 3 van het IVRK moeten de belangen van het kind immers steeds de eerste overweging zijn.

Bovendien stelt art. 6 IVRK dat de mogelijkheden tot overleven en ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate moeten worden gewaarborgd. Het is dan ook in die zin dat verzoeker eveneens verwijst naar art. 7 van voormeld Verdrag hetwelk bepaalt dat kinderen het recht hebben om (vanaf de geboorte) hun ouders te kennen en door hen verzorgd te worden. Daarenboven waarborgt art. 9 IVRK dat kinderen het recht hebben om niet tegen hun wil gescheiden te worden van hun ouders.

Gelet op de huidige situatie van de verzoekers zoon en diens moeder kan onmogelijk van deze laatste verwacht worden dat zij verzoeker achterna reizen om zich in Afghanistan te vestigen.

Hoewel de bestreden beslissing wel verwijst naar verzoekers gezinstoestand, werd met deze toestand van moeder en kind niet in het minst rekening gehouden.

Gelet op de motivering van de bestreden beslissing kan enkel gesteld worden dat geen afdoende belangenafweging werd gemaakt en dat de beslissing een onevenredige inmenging met verzoekers rechten vervat sub artikel 8 EVRM met zich meebrengt.

De vraag of uit de relatie kinderen zijn geboren

Zoals reeds aangehaald is uit verzoekers voormalige relatie 1 op heden een minderjarig kind voortgesproten (STUK 3).

De ernst van de moeilijkheden die de partner en kinderen zouden ondervinden in het land waarnaar betrokkene wordt uitgewezen

Dat het volstrekt niet redelijk kan genoemd worden te verwachten dat verzoekers minderjarige zoon hem achterna zouden reizen naar Afghanistan volgt uit het feit dat:

- Zijn zoon in België geboren is, en dit minderjarig Belgisch kind er zijn maternale familie (grootouders, ooms en tantes) heeft
- Verzoekers partner een zeer precaire mentale toestand heeft, waarbij zij de nodige psychomedische verzorging nodig heeft die zij mogelijk niet in Afghanistan zal bekomen
- Verzoekers minderjarige zoon momenteel onder toezicht van de jeugdrechter staat zodat het verzoeker niet vrij staat het kind hem achterna te laten reizen naar zijn herkomstland

De nationaliteit van de verschillende betrokken personen

Verzoekers zoon heeft zoals vermeld de Belgische nationaliteit.

Idem wat betreft verzoekers huidige partner, mevrouw N. K. (...).

Verzoeker zelf is een erkende vluchteling afkomstig van Afghanistan die zijn land meer dan 10 jaar geleden ontvluchtte om reden dat zijn rechten sub art. 3 EVRM er in gedrang kwamen.

Het belang en het welzijn van de kinderen

Dat verzoekers minderjarige zoon er belang bij heeft zijn (biologische) vader te kennen – ook al is de situatie op heden verre van ideaal – kan niet betwist worden.

Verzoeker wijst daarbij voor de goede orde ook op het feit dat hij zijn zoon graag ziet en correct heeft behandeld. Verzoekers vaderschap staat niet ter discussie. Het is moeder die zich ingevolge haar precaire mentale toestand op verontrustende wijze naar het kind toe gedroeg waardoor het onder toezicht van de Jeugdrechter werd geplaatst.

Een eventuele scheiding van vader en zijn minderjarige zoon zou dan ook een schending uitmaken van het Universele Verdrag voor Rechten van het Kind (IVRK).

Volgens artikel 3 van het IVRK moeten de belangen van het kind immers steeds de eerste overweging zijn.

Art. 3 IVRK luidt meer bepaald als volgt:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”

Bovendien stelt art. 6 IVRK dat de mogelijkheden tot overleven en ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate moeten worden gewaarborgd:

“1. De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft.

2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind.”

Het is dan ook in die zin dat verzoeker eveneens verwijst naar art. 7 van voormeld Verdrag hetwelk bepaalt dat kinderen het recht hebben om (vanaf de geboorte) hun ouders te kennen en door hen verzorgd te worden:

“1. Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.

2. De Staten die partij zijn, waarborgen de verwezenlijking van deze rechten in overeenstemming met hun nationale recht en hun verplichtingen krachtens de desbetreffende internationale akten op dit gebied, in het bijzonder wanneer het kind anders staatloos zou zijn.”

Daarenboven waarborgt art. 9 IVRK dat kinderen het recht hebben om niet tegen hun wil gescheiden te worden van hun ouders:

“1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.

4. Indien een dergelijke scheiding voortvloeit uit een maatregel genomen door een Staat die partij is, zoals de inhechtenisneming, gevangenneming, verbanning, deportatie, of uit een maatregel het overlijden ten gevolge hebbend (met inbegrip van overlijden, door welke oorzaak ook, terwijl de betrokkene door de Staat in bewaring wordt gehouden) van één ouder of beide ouders of van het kind, verstrekt die Staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of, indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden, tenzij het verstrekken van die inlichtingen het welzijn van het kind zou schaden. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijk verzoek op zich geen nadelige gevolgen heeft voor de betrokkene(n).”

Ook het belang en welzijn van verzoekers kinderen dreigt derhalve met de voeten getreden te worden ingeval de bestreden beslissing ten uitvoer zou gelegd worden.

De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming

Verzoeker verblijft sedert 17-jarige leeftijd in België.
Hij ontvluchtte meer dan 10 jaar geleden zijn herkomstland ingevolge de oorlog die er woedde.
Verzoeker keerde gedurende die periode nooit meer naar zijn herkomstland.
Bovendien ontvluchtte verzoekers ouders, broers en zussen eveneens Afghanistan, zodat verzoekers socio-culturele en familiale banden met Afghanistan beperkt zijn.
Daar staat tegenover dat verzoekers socio-culturele en familiale banden met België aanzienlijk zijn geworden.
Verzoeker leerde de Nederlandse en Franse taal.
Hij is er tewerkgesteld.
Hij volgde er diverse opleidingen om zijn tewerkstellingskansen op de Belgische arbeidsmarkt te verhogen en zoals vermeld onderhoudt hij reeds jarenlang een duurzame en affectieve relatie met een Belgische vrouw, waarin maart 2019 ook een kind uit voortsproot.
Verzoekers sociale en familiale banden situeren zich derhalve absoluut niet meer in Afghanistan, maar zoals reeds aangehaald in België.
8.3.2.1.4. Schending art. 8 EVRM en van art. 3, 6 en 9 IVRK, alsmede van art. 74/13 Vw.
Uit het voorgaande volgt dat verzoekers recht op een privé- en gezinsleven geschonden wordt door de bestreden beslissing.
Het is ten eerste duidelijk dat de bestreden beslissing een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven, zoals vervat in 8 E.V.R.M.
In de notie gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM zit uiteraard verzoekers relatie zijn nog minderjarige zoon vervat.
Dat de bestreden maatregel een inmenging vormt in het privé- en gezinsleven van verzoeker staat aldus ontegensprekelijk vast.
Voormelde inmenging is volgens verzoeker niet geoorloofd, in die zin dat ze niet noodzakelijk is in een Belgische samenleving, gelet op het feit dat ze na toetsing aan de zgn. Boulthif-criteria, de evenredigheidstoets niet doorstaat.
Zo is het voor verzoeker en zijn minderjarige zoon, alsmede verzoekers partner ingeval een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, onmogelijk een effectief gezinsleven voort te zetten in het land van herkomst van verzoeker.
De minderjarige zoon en partner van verzoeker zijn immers Belgen en hebben het centrum van hun economische, morele en sociale belangen in België.
De bestreden beslissing beperkt het gezinsleven van verzoeker en zijn gezin dermate dat het de minderjarige zoon van verzoeker verplicht om het grondgebied van België te verlaten (om elders zijn recht op een gezinsleven uit te oefenen).
De bestreden beslissing problematiseert zo de facto op disproportionele wijze het fundamenteel recht aan verzoekers zoon om op het Belgische grondgebied te verblijven.
Bovendien staat verzoekers zoon ingevolge malversaties in hoofde van moeder naar haar kind toe, onder toezicht van de Jeugdrechter zodat het de vader de jure niet eens achterna kan reizen.
Een terugwijzing naar land van herkomst van verzoeker houdt aldus volgens verzoeker een schending in van artikel 8 EVRM, alsmede van de hoger aangehaalde rechten van verzoekers minderjarige zoon vervat in het IVRK, alsmede van art. 74/13 Vw.”

2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner criterium zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zeker gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, §41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, § 63 en 68).

Specifiek wat betreft het negende Boultif/Üner criterium merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin,

enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

2.5.1. In casu blijkt dat de verwerende partij voorafgaand aan het treffen van de bestreden terugleidingsmaatregel reeds standpunt heeft ingenomen over verzoekers gezins- en privéleven in België.

Zo blijkt uit de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 15 juli 2019 dat het verblijf van verzoekende partij beëindigd wordt krachtens artikel 21 van de vreemdelingenwet om redenen van openbare orde. Daarbij wordt gewezen op de door de verzoekende partij op 24 december 2014 opgelopen veroordeling tot een gevangenisstraf van twaalf maanden met uitstel vijf jaar behalve wat betreft de voorlopige hechtenis voor feiten van aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van zestien jaar, op een minderjarige boven de leeftijd van zestien jaar en op een meerderjarige. Er wordt ook op gewezen dat de bevoegde asiëldienst de vluchtelingenstatus heeft ingetrokken omwille van de veroordeling tot

een bijzonder ernstig misdrijf en waarbij tevens werd vastgesteld dat verzoekende partij zich veilig kan vestigen in Kaboel.

Verder oordeelt de verwerende partij dat verzoekende partij negen jaar in België verbleven heeft en aldus het overgrote deel van haar leven elders heeft doorgebracht. Wat betreft de voorgelegde bewijzen van integratie-inspanningen stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij zich bezondigd heeft aan ernstige feiten dewelke ook geleid hebben tot de intrekking van haar vluchtelingenstatus en dat verzoekende partij op 16 juli 2018 opnieuw gearresteerd werd op verdenking van feiten van voyeurisme gepleegd op een minderjarige waarbij zij onder voorwaarden werd vrijgelaten op 20 juli 2018. De verwerende partij besluit hieruit dat uit het persoonlijk gedrag van verzoekende partij een volgehouden voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten is dat verzoekende partij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Verwerende partij benadrukt dat verzoekende partij reeds veroordeeld werd voor zedenfeiten gepleegd op minderjarigen en dat uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat de feiten van voyeurisme waarvan zij verdacht wordt opnieuw gepleegd werden op een minderjarige. Er blijkt dus niet dat zij lering getrokken heeft uit haar eerdere veroordeling.

De verwerende partij erkent verder dat verzoekende partij verklaarde een relatie te hebben met een Nederlandse vrouw met wie zij feitelijk samenwoont sinds 12 juni 2018 en dat zij vader is van een kind geboren op 31 maart 2019 hetgeen zij kreeg met haar vermeende partner. De verwerende partij wijst er wel op dat het kind niet bij verzoekende partij en haar vermeende partner inwoont, maar in een pleeggezin verblijft. Verder wijst zij erop dat, gezien het strafrechtelijk verleden van verzoekende partij, de familiale belangen ondergeschikt geacht worden aan de vrijwaring van de openbare orde. Zij oordeelt dat de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren kunnen worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Bovendien wijst zij erop dat het feit dat verzoekende partij een familiaal leven in België wenst uit te bouwen haar er niet van weerhouden heeft herhaaldelijk zedenfeiten te plegen op minderjarigen en waarvan zij bewust was dat deze mogelijk een impact konden hebben op haar verblijfsrechtelijke situatie.

Verder stelt de verwerende vast dat verzoekende partij geen medische problemen heeft die een terugkeer naar het herkomstland in de weg staan en dat de kennis, vaardigheden en ervaring die verzoekende partij tijdens haar verblijf in België opdeed geenszins verloren gaan maar door verzoekende partij kunnen aangewend worden om zich in de toekomst elders te vestigen en te integreren.

Ook in de verwijderingsmaatregel van 18 september 2019 heeft verwerende partij nogmaals standpunt ingenomen aangaande artikel 8 EVRM, stellende:

“Op 24.12.2014 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Turnhout definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een meerderjarige. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 14.05.2019 heeft het CGVS betrokkenes vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan hij op 15.05.2019 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat betrokkene een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene bewijzen voorlegt van tewerkstelling en dat betrokkene verklaart dat hij Nederlands en Frans (basis) en Engels spreekt, dat hij een computercursus heeft gevolgd, een getuigschrift van lasser heeft, opleiding elektriciteit bij het CVO gevolgd heeft, hij een attest van heftruck heeft van de VDAB en dat hij diverse tewerkstellingen heeft genoten. Betrokkenes vermeende inspanningen zich in de Belgische samenleving te integreren, doen echter geen afbreuk aan het feit dat betrokkene op 24.12.2014 door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een

meerderjarige. Deze feiten gaven aanleiding tot de intrekking van betrokkene vluchtelingenstatus, daar zij door het CGVS als bijzonder ernstig gekwalificeerd werden. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Turnhout blijkt dat betrokkene meerdere minderjarige en een meerderjarige meisjes aanrandde, waarvan het jongste slachtoffer slechts 13 jaar oud was. Bovendien blijkt uit chatgesprekken dat betrokkene een duidelijk seksueel opzet had toen hij met haar afspraak, haar naar een parking meetrok, haar betastte en probeerde te kussen.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene op 16.07.2018 opnieuw gearresteerd werd en op 17.07.2018 onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd op verdenking van feiten van voyeurisme, gepleegd op een minderjarige. Op 20.07.2018 werd betrokkene opnieuw vrijgelaten onder voorwaarden. Bijgevolg blijkt dat uit betrokkene persoonlijk gedrag, dat resulteerde in een definitieve veroordeling en een opsluiting onder aanhoudingsmandaat, een volgehouden en voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Betrokkene verklaart dat hij een duurzame relatie heeft met een Nederlandse vrouw, K. N. (...) "27.03.1990, met wie hij feitelijk samenwoont sinds 12.06.2018. Hij verklaart dat ze samen een kind hebben geboren op 31.03.2019, P. P. (...). Het feit dat betrokkene een gezin heeft in België geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Daarnaast uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene een gezin zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Bovendien verklaart betrokkene dat zijn kind niet bij hem en zijn partner woont, maar in een pleeggezin verblijft. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. (...)"

2.5.2. Verzoekende partij meent dat – nu haar veroordeling dateert van 2014 – dit niet volstaat om de inmenging in haar gezins- en privéleven te rechtvaardigen. Zij stelt zich sedertdien onthouden te hebben van strafbare feiten en zich toegelegd hebben op haar gezin en legitieme tewerkstelling.

2.5.3. Zoals blijkt uit het administratief dossier ent de verwerende partij zich evenwel niet louter op de strafrechtelijke veroordeling om te besluiten dat verzoekende partij naar de toekomst toe nog een gevaar oplevert voor de samenleving om de inmenging te rechtvaardigen. Zo wijst de verwerende partij erop dat de veroordeling van 2014 betrekking heeft op herhaalde feiten van aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging waar verzoekende partij tot drie maal toe het vergrijp pleegde, met name ten aanzien van twee minderjarigen alsook één meerderjarige. Zij wijst er verder ook op dat verzoekende partij op 17 juli 2018 onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd op verdenking van feiten van voyeurisme, gepleegd op een minderjarige. Zij besluit hieruit dat: *"uit betrokkene persoonlijk gedrag, dat resulteerde in een definitieve veroordeling en een opsluiting onder aanhoudingsmandaat, een volgehouden en voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen."*

De verwerende partij heeft tevens gewezen op het feit dat het strafrechtelijk gedrag van verzoekende partij ook geleid heeft tot de intrekking van de vluchtelingenstatus door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die oordeelde:

"Artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving; omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 24 december 2014.

Uit de feitenvaststelling blijkt dat u op 15 maart 2014 te Landen een minderjarig slachtoffer meetrok naar de parking aan haar school, haar daar betastte onder haar blouse en haar probeerde te kussen. U had voordien reeds eerder contact gelegd met het slachtoffer via facebook en uit de chatgesprekken blijkt duidelijk dat het slachtoffer haar leeftijd (13 jaar) had meegedeeld en u wel degelijk een seksueel opzet had toen u met het slachtoffer afsprak. Gelet op de wel zeer jonge leeftijd van het slachtoffer neemt de rechtbank aan dat zij geen normaal verweer kon voeren tegen de door u gestelde handelingen. Op 27 maart 2014 heeft u te Herentals opnieuw een minderjarig slachtoffer lastig gevallen toen zij met de fiets onderweg was naar huis. U volgde haar tot aan haar woning, waar u haar klem reed en vervolgens geld aanbod en aanraakte. Op 12 juni 2014 reed u te Herentals een meerderjarig slachtoffer klem op het fietspad, wierp uw fiets tegen de haag en stapte op het slachtoffer af dat op de vlucht sloeg. De vriend van het slachtoffer kon u even later in de omgeving van de feiten staande houden.

De rechtbank achtte de feiten van de verschillende tenlasteleggingen afdoende bewezen en oordeelde (zie vonnis, p. 5): "Voor het bepalen van de hierna vermelde bestraffing en de strafmaat, houdt de rechtbank rekening met de aard en de ernst van de feiten, de omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden, de houding van beklaagde ten aanzien van de feiten, zijn strafrechtelijk verleden, persoonlijkheid en jonge leeftijd. Beklaagde kon zijn driften niet onder controle houden en hield geen rekening met de traumatische gevolgen voor de slachtoffers. De feiten kenden een herhaald karakter en werden onder meer gepleegd ten aanzien van minderjarige slachtoffers waarvan het jongste slechts dertien jaar oud was op het ogenblik van de feiten."

Gelet op de aard, de ernst en het herhaald karakter van de door u gepleegde feiten, de verschillende slachtoffers waarvan het jongste slachtoffer dertien jaar oud was op het ogenblik van de feiten, lijdt het dan ook geen twijfel dat het misdrijf waarvoor u op 24 december 2014 definitief veroordeeld werd, een bijzonder ernstig misdrijf betreft.

Niettegenstaande de rechtbank vaststelde dat u nog over een blanco strafregister beschikt, waardoor u van de gunst van probatie-uitstel kon genieten behoudens het gedeelte gelijk aan de duur van de voorlopige hechtenis, dient vastgesteld te worden dat het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd dermate ernstig is dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt. U maakte onder meer misbruik van zeer jonge en kwetsbare slachtoffers. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt dan ook een totaal gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van de zeer kwetsbare slachtoffers. Bovendien werd u tussen 21 juni 2016 en 20 november 2017 niet minder dan vijftien keer veroordeeld door een Politierechtbank en blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat u van 17 juli 2018 tot 20 juli 2018 gedetineerd werd in de gevangenis van Mechelen waarna u in voorlopige vrijheid werd gesteld. Deze vaststellingen wijzen er bijkomend op dat u geen lessen trekt uit het verleden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

(..)

Tijdens uw persoonlijk onderhoud maakte u van de gelegenheid gebruik om uw handen in onschuld te wassen. In duidelijke bewoordingen trok u de in België gevoerde onderzoeksmethoden in twijfel door te zeggen dat u 'zomaar' werd beschuldigd van feiten met een minderjarige (CGVS 11/09/2018, p.3). U verklaart dat u tijdens uw ontmoeting met het meisje in het station haar identiteitskaart zou gevraagd hebben om haar leeftijd na te trekken, waarna u haar verliet doordat ze dit niet wilde tonen (CGVS, 11/09/2018, p. 3). Wat dit betreft dient te worden opgemerkt dat het niet aan de asielinstanties is om een nieuwe beoordeling te maken van de strafrechtelijke feiten. U zegt bovendien dan wel dat u nu spijt heeft van deze feiten (CGVS 11/09/2018, p. 5), toch maakte u zich na uw opsluiting in 2014 opnieuw schuldig aan tal van overtredingen. (..)"

Zoals duidelijk blijkt ent de verwerende partij zich niet louter op de veroordeling van 2014, maar zet zij omstandig uiteen waarom deze veroordeling, gelet op de ten grondslag daarvan gepleegde herhaalde feiten en de ernst ervan, tesamen met de vaststelling dat verzoekende partij in 2018 opnieuw werd vastgehouden op verdenking van feiten van voyeurisme op een minderjarige, toelaten te besluiten dat uit haar persoonlijk gedrag een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waarbij recidive niet kan uitgesloten worden en dat haar familiale belangen ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde.

Verzoekende partij betoogt wel dat zij de feiten waarvoor zij in de zomer van 2018 gedurende drie dagen in voorarrest werd genomen ontkent en dat zij hiervoor ook niet veroordeeld is, maar de Raad wijst erop dat niets de verwerende partij belet om op grond van feitelijke vaststellingen die (nog) niet geleid hebben tot een strafrechtelijke veroordeling een eigen inschatting te maken van het persoonlijk

gedrag van verzoekende partij en daaraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoekende partij kan niet in redelijkheid ontkennen dat zij in 2018 wel degelijk onder aanhouding werd geplaatst voor feiten van voyeurisme ten aanzien van een minderjarige. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat omwille hiervan en mede gelet op het strafrechtelijk verleden van verzoekende partij tevens ten aanzien van minderjarigen, de verwerende partij oordeelt dat in hoofde van verzoekende partij een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid bestaat.

Het argument dat verzoekende partij thans goed zou beseffen wat de impact van haar handelen kan zijn, hetgeen evenwel tegengesproken wordt door de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die ondermeer noteerde dat “(verzoekende partij) *van de gelegenheid gebruik (maakte) om (...) (haar) handen in onschuld te wassen. In duidelijke bewoordingen trok (...) (zij) de in België gevoerde onderzoeksmethoden in twijfel door te zeggen dat (...) (zij) ‘zomaar’ werd beschuldigd van feiten met een minderjarige (...)*”, is geenszins afdoende om de vaststellingen van de verwerende partij te ontcrachten.

Zoals voorts blijkt uit de bespreking hoger heeft verwerende partij zich niet beperkt tot de verwijzing naar één veroordeling maar heeft zij gewezen op de aard en de ernst van de feiten die tot deze veroordeling geleid hebben en op het feit dat verzoekende partij nadien in 2018 nogmaals aangehouden werd voor feiten van voyeurisme ten aanzien van een minderjarige. Het gegeven dat haar gevangenisstraf met uitstel, met uitzondering van de ondergane voorhechtenis, werd uitgesproken, doet, gelet op de vaststellingen van de verwerende partij zoals hoger besproken, evenmin besluiten dat de verwerende partij een onevenredige beslissing heeft genomen. Verzoekende partij kan, gelet op haar aanhouding in 2018, bezwaarlijk stellen dat zij zich herpakt zou hebben.

2.5.4. Verder blijkt uit het administratief dossier en in tegenstelling tot wat verzoekende partij thans bloot komt te stellen, dat zij wel degelijk nog familie heeft in Afghanistan waarbij zij terecht kan. Zo verklaarde zij naar aanleiding van haar gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 september 2018 dat haar moeder, grootouders en broer in hun huis in Kaboel verblijven en verder dat haar familie huizen bezit in zowel Kaboel, Jalalabad als Maidan Shahr alsook blijkt uit de voorgelegde foto's dat haar vader in Afghanistan rondrijdt met nummerplaten die “KBL” vermelden hetgeen het kenteken van Kaboel is. Tevens blijkt verzoekende partij een oom woonachtig in Kaboel te hebben en aldaar nog minstens één vriend te hebben. Zij beschikt in Afghanistan aldus wel degelijk nog over een uitgebreid netwerk. Haar betoog dat zij geen enkele affectieve band meer zou hebben met Afghanistan is niet ernstig. Verzoekende partij kan ook niet ernstig stellen dat zij “*geboren en getogen in België*” is, nu zij trouwens zelf erkent dat zij pas op zeventienjarige leeftijd in België is aangekomen en zij hier bijgevolg maar negen jaar verbleven heeft. Verder blijkt ook uit het administratief dossier dat wel degelijk rekening werd gehouden met het verblijf van verzoekende partij in België en de daaruit eventueel voortvloeiende elementen van integratie. Zo wijst de verwerende partij er ondermeer op dat het loutere feit dat verzoekende partij negen jaar in België verbleven heeft op zich niet volstaat om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met België te spreken. Verder stelt de verwerende partij vast dat de vermeende inspanningen van verzoekende partij om zich in de Belgische samenleving te integreren geen afbreuk doen aan de strafrechtelijke feiten door haar gepleegd, met name zedenfeiten ondermeer op minderjarigen en de vaststelling dat zij opnieuw verdacht wordt van feiten op een minderjarige in 2018, wat tot de conclusie leidt dat verzoekende partij geen lering heeft getrokken uit de eerdere veroordeling. Zij oordeelt dat verzoekende partij de in België opgedane kennis, vaardigheden en ervaring verder kan aanwenden elders dan in België.

Gelet op voorgaande kan verzoekende partij bezwaarlijk stellen dat voorafgaand aan de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met haar verblijf in België en de eventueel daaruit voortvloeiende integratie. Evenmin blijkt dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is.

2.5.5. Verzoekende partij stelt verder een minderjarig kind te hebben dat noodgedwongen werd geplaatst omwille van de mentale toestand van de moeder. Zij stelt evenwel steeds contact gehad te hebben met dit kind tot aan haar administratieve vrijheidsberoving. Zij wijst ook op de relatie met haar partner en meent dat de bestreden beslissing een beëindiging inhoudt van haar gezinsleven. Zij betoogt dat haar partner en kind haar niet kunnen volgen naar Afghanistan.

2.5.6. Zoals evenwel duidelijk blijkt uit het administratief dossier heeft de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing wel degelijk het gezinsleven van verzoekende partij in overweging genomen en hieromtrent een standpunt ingenomen. Zo heeft de verwerende partij in de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 15 juli 2019 geoordeeld:

“Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst verklaarde in België een duurzame relatie te hebben met een Nederlandse vrouw met wie u feitelijk samenwoont sinds 12/06/2018. Bovendien blijkt dat u vader bent van een op 31/03/2019 te België geboren kind dat u kreeg samen met uw vermeende partner. U verklaarde evenwel dat uw kind niet bij u en uw vermeende partner inwoont, doch in een pleeggezin verblijft. Bovendien merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Bovendien wijzen we er op dat het feit dat u in België een familiaal leven wenst uit te bouwen u er niet van weerhouden heeft herhaaldelijk zedenfeiten te plegen op minderjarigen, waarvan u bewust was dat deze mogelijks een impact konden hebben op uw verblijfsrechtelijke situatie.”

Ook in de verwijderingsmaatregel van 18 september 2019 heeft de verwerende partij het gezinsleven van verzoekende partij beoordeeld:

“Betrokkene verklaart dat hij een duurzame relatie heeft met een Nederlandse vrouw, K. N. (...) 27.03.1990, met wie hij feitelijk samenwoont sinds 12.06.2018. Hij verklaart dat ze samen een kind hebben geboren op 31.03.2019, P. P. (...). Het feit dat betrokkene een gezin heeft in België geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Daarnaast uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene een gezin zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Bovendien verklaart betrokkene dat zijn kind niet bij hem en zijn partner woont, maar in een pleeggezin verblijft. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen.”

Ter terechtzitting wijst de Raad de advocaat van de verzoekende partij er vooreerst op dat nergens uit blijkt dat het kind en de partner de Belgische nationaliteit hebben, nu de partner, tevens de moeder van het kind, Nederlandse blijkt te zijn en verzoekende partij zelf Afghaan. De advocaat bevestigt niet te kunnen aantonen dat het kind Belgisch is. Hetzelfde geldt voor de partner.

Verzoekende partij betoogt voorts wel dat zij regelmatig contact onderhoudt met haar kind, maar zij brengt hiervan geen enkel concreet stavingstuk naar voren. In die optiek moet er ook op worden gewezen dat het kind geplaatst is in een pleeggezin en dat verzoekende partij ook niet de voornaamste zorgdrager is voor het kind. De Raad wijst in dit verband op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünler / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). In casu dringt de vaststelling zich op dat geen nauwe band blijkt tussen verzoeker en zijn kind en het pleeggezin de opvoeding en zorg voor dit kind op zich neemt. Er blijkt ook niet dat contact via telefoon en internet vanuit verzoekers herkomstland eenmaal het kind wat ouder is niet mogelijk zal zijn. Er blijkt evenmin dat het kind mits begeleiding van de moeder of een ander zorgdragend persoon of indien het voldoende oud en zelfstandig genoeg is verzoeker niet kan opzoeken

in het land van herkomst of elders waar ze kunnen afspreken. Het door verzoeker gestelde als zou de bestreden maatregel een volledige beëindiging van dit gezinsleven inhouden blijkt dan ook niet. De Raad wijst er daarbij ook op dat bij de verwijdering van een derdelander omwille van strafrechtelijke feiten de verwijderingsmaatregel in de eerste plaats de misdrijfpleger betreft. In dergelijke zaken kan de aard en de ernst van de gepleegde feiten of het strafrechtelijk verleden zwaarder doorwegen dan de andere belangen, waaronder het gezinsleven en het hoger belang van het kind. Gelet op de feitelijkeheden in onderhavige zaak kan het ten stelligste betwijfeld worden dat verzoekende partij een centrale rol speelt in de opvoeding en zorg voor haar kind en dat het hoger belang van het kind geschaad zou worden door de verwijdering van verzoekende partij, dit temeer gelet op het feit dat de feiten waarvoor verzoekende partij veroordeeld is en waarvoor zij in 2018 werd aangehouden, allen te maken hebben met zedenfeiten gepleegd ten aanzien van minderjarigen. Nu voorts niet blijkt dat eenmaal het kind wat ouder is er geen contacten kunnen plaatsvinden via moderne communicatiemiddelen of zelfs bezoeken in het herkomstland of elders, verzoekende partij ook geen centrale rol inneemt in het leven van haar kind en gelet op de aard en de ernst van de door haar gepleegde feiten ten aanzien van minderjarigen, kan geenszins gesteld worden dat er geen evenwichtige belangenafweging heeft plaatsgevonden (cfr. EHRM 1 december 2016, Salem v. Denmark, n° 77036/11).

Ook wat betreft de partner van verzoekende partij liggen geen concrete stavingstukken voor waaruit blijkt dat zij een zeer precaire mentale toestand heeft. Wat er ook van zij, verzoekende partij maakt ook hier evenmin aannemelijk dat zij de contacten met haar partner niet kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken in het herkomstland of elders. Ook blijkt niet dat haar Nederlandse partner haar niet kan volgen naar het herkomstland. Nogmaals benadrukt de Raad dat niet wordt aangetoond dat de Nederlandse partner medische hulp behoeft en zelfs indien dit het geval zou zijn, wordt niet aannemelijk gemaakt dat de nodige medische zorg niet voorhanden is in Afghanistan.

Voor zover verzoekende partij nogmaals wijst op de belangen van het kind – waarbij zij ook verwijst naar het Kinderrechtenverdrag – dient, gelet op de bespreking hoger inzake het kind, besloten te worden dat de verwerende partij wel degelijk oog heeft gehad voor het belang en het welzijn van het betrokken kind. Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij het belang en het welzijn van het kind in deze onzorgvuldig heeft beoordeeld of dat bepaalde feiten en omstandigheden werden miskend.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van het recht op gezins- of privéleven aannemelijk. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt op het eerste gezicht niet.

2.6. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals duidelijk blijkt uit het administratief dossier en de bespreking hoger heeft de verwerende partij wel degelijk voor het treffen van de bestreden beslissing rekening gehouden met het hoger belang van het kind van verzoekende partij, haar gezins- en familieleven. Eveneens blijkt dat verzoekende partij stelde geen medische problemen te hebben die een terugkeer naar Afghanistan verhinderen.

Er blijkt derhalve niet dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt prima facie niet aangetoond.

2.7. Het eerste middel is niet ernstig.

2.8. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou impliceren dat verzoeker in Afghanistan zou moeten wonen.

Verzoeker heeft evenwel geen vermogen, noch inkomsten noch familiale banden meer in zijn land van herkomst.

Verzoekers ganse familiale en sociale netwerk bevindt zich in België.

Mocht de bestreden beslissing ten uitvoer gelegd worden, zou dit impliceren dat verzoeker verstoken van haven en goed, van familiale steun en, niet in het minst, van zijn klein kind, zou moeten verblijven in zijn land van herkomst.

Bovendien stelt verzoeker zich ten zeerste vragen bij de leefomstandigheden waarin hij te Afghanistan zou moeten verblijven. De Taliban zijn er nog steeds actief en verzoeker ontvluchtte destijds net zijn herkomstland omdat zijn rechten sub art. 3 EVRM er omwille van de uitermate precaire toestand ernstig in het gedrang kwamen.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou in die zin een schending van het redelijkheidsbeginsel impliceren en vragen doen rijzen wat betreft de conformiteit ervan met artikel 3 EVRM."

2.9. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.10. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel op 13 mei 2019 als op 13 november 2019 standpunt heeft ingenomen over een terugkeer van verzoekende partij naar haar herkomstland waaruit gebleken is dat er geen risico bestaat op een schending van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet bij een terugkeer naar het herkomstland. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekende partij brengt geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling. Zoals ook vastgesteld bij de bespreking van het eerste middel is verzoekende partij geenszins ernstig waar zij voorhoudt geen familiaal netwerk meer te hebben in het herkomstland.

De bestreden beslissing concludeert dan ook terecht dat er bij de uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen risico bestaat op schending van artikel 3 EVRM.

2.11. Een schending van artikel 3 EVRM blijkt prima facie niet. Verzoekende partij toont met haar betoog evenmin de onredelijkheid van de bestreden beslissing aan.

2.12. Het tweede middel is niet ernstig.

2.13. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, werd aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.14. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER